

Bencsik Antal

Áramszünet

Éppen a szombat esti filmet nézte, amikor minden fény kialudt a lakásban. Pillanatnyi rémület tört rá, de azután egy ilyen alkalmakra tartogatott szitokszóval elűzte az ijedséget és feltápázkodott.

Tapogatózva a villanykapcsolóhoz ment, de ahogy sejtette, az sem működött. A sötétség kezdett nyomasztóvá válni, így elhatározta, hogy tesz egy sétát a városban a fény visszatéréig.

Ügyetlenkedve felhúzta a cipőjét, és bezárta maga mögött az ajtót. Óvatosan, a kovácsoltvas lépcsőházi korlátot markolva tipegett le a harmadikról a földszintre. Ott tanácstalanul megtorpant. Vajon merre menjen?

Rövid morfondírozás után a mozi felé indult, hogy megnézzze, ott is elment-e az áram, s ha igen, mit szól hozzá az a párszáz ember, akinek így félbeszakadt a ma esti szórakozása.

Keresztülvágott egy üres játszótéren, balra fordult, áthaladt egy sötéten tátongó árkád alatt, és kiért a főutcára. Áram itt sem volt. Egyetlen ablakból sem szűrődött ki fény, s az utcai lámpák szégyenkezve hajtották le fejüket, hogy akaratukon kívül bár, de nem tesznek eleget kötelességüknek.

A Hold vékonyka karéjként függött az égen, a csillagok pedig erőlenül pislákoltak, de még így is feltűnő volt a sok málló vakolatú, öreg ház, a járdák sebei közt kinövő fücsomók, a rozsdás, lepattogzott festékű hinták és libikókák a játszótéren, az egész város nyomorúsága és megviseltsége.

- Mikor történt mindez? - kérdezte magában hitetlenkedve. - Mikor lett ez a város ilyen vén és törődött? Hogyhogy nem vette észre senki?

Hűvös szellő suhant végig az utcán, s ő megborzongott a magányosságtól. Rágyújtott egy szál cigarettára, és továbbindult. Cipőjének ko-

pogása ütemesen visszhangzott a fénytelen házak között.

Hamarosan hangok ütötték meg a fülét, hallatukra megsaporázta lépteit. A nyomasztó érzés valamelyest felengedett.

A következő sarkon meglátta a tömeget. Nem egyes embereket, hanem a sötét, forrongó masszát, az alaktalan homályfoltot.

Érdeklődve ment közelebb, s a tömeg megnyílt előtte, befogadta. Hálásan merült el benne, mert valami ismeretlen, az emberekből áradó jótékony erőt érzett, valamiféle belső melegséget, ami elűzte a lelkére telepedett komorságot.

Szavak jutottak el lassan a tudatáig. A tömeg középpontjából eredtek, onnan, ahol az energia gócpontját érezte. Egy alak állt ott, és arról beszélt, hogy az áramszünet jel, melynek hatására ma mindannyian meglátták, milyen nyomorúságos is a városuk. Hogy segíteniük kell egymásnak, így együtt, s akkor a város újra fiatal lesz.

Egyre többen és többen érkeztek, és egymás után kapcsolódtak be a forrongó masszába. Sötétben csillogó szemek, mosolygó szájakból ki villanó fogak látszottak csak. A szónok beszélt és beszélt, s a hatalmas távlatokat megsejtve a tömegben lassan eufória ömlött el.

Hirtelen visszatértek a fények, s az emberek úgy zárultak össze, mint az érzékeny virágszirmok a hidegben. Ahol előbb még a szónok állt, most senki nem volt.

Egy ideig idegenül, zavartan álldogáltak, senki nem mert a másik szemébe nézni. Valami még vibrált közöttük, az előbbi érzés maradványa, de lassan az is eloszlott. Végül egy testes, ősz hajú férfi törte meg a csendet.

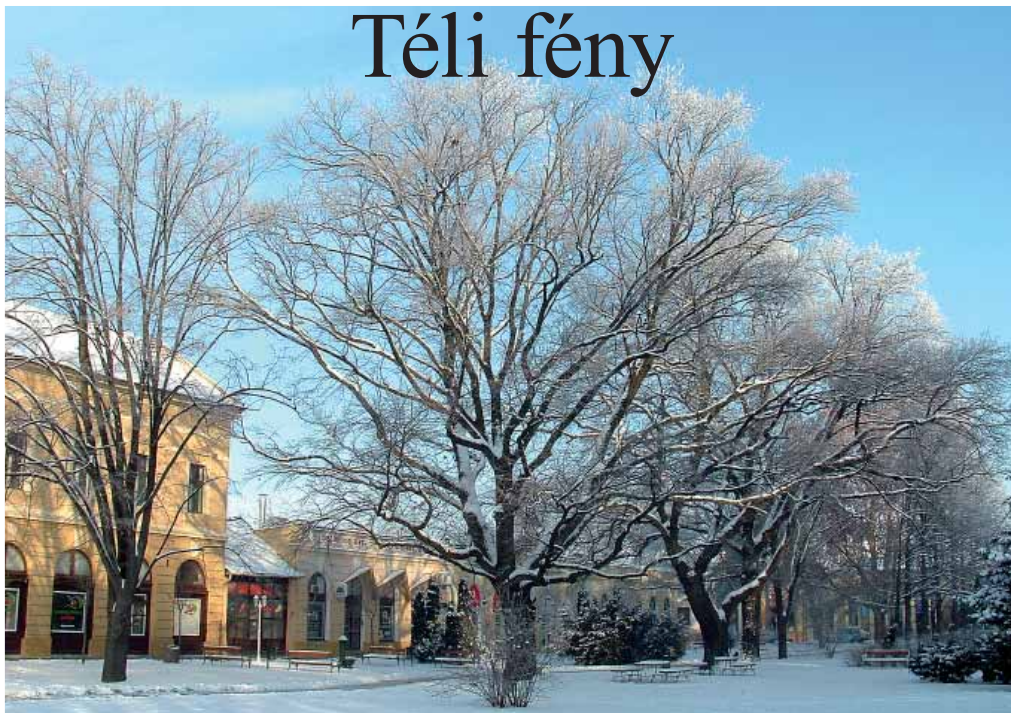
- Hát akkor... - mondta, s megfordult, hogy a tömegben keresztülfurakodva hazainduljon.

A csoport pedig lassan oszlani kezdett – kisebb csoportokra, azok még kisebbekre és még kisebbekre és tovább, míg végül vénségesen vén és magányos emberek tértek vissza fényben fürdő otthonaikba.

Kamasz

Létezik az univerzumban egy kamasz, aki nagyon szeret aludni. Kellemetlen, de jelenleg is alszik, s az álmaiba sajnos nincs szabad bejárásom, muszáj lesz várni, amíg felébred. Addig is leírom, mi a helyzet egyébként. Nem sok minden. A kamasz szunyál, már jó pár órája. Néha fel-felhorkant. Na, hátha most felébred végre, és szórakoztat bennünket, de semmi, húzza tovább a lóbórt. Kénytelen vagyok csendben várakozni. Na jó, még öt perc, és felébredtem. Az én türelmem is véges. Egyébként meg teljesen jogos a szunya, nagyon álmosító idő van. A szobában duruzsol a kályha, odakint fagyponat alatti hőmérséklet, az eget egységes szürke felhőzet borítja, mi mást tehet egy kamasz, alszik. Tényleg ez az utolsó öt perc, és riadót fújok. Közben moco-rog, nyammog, fogat csikor-gat, és mély durmolás tovább. Kész, letelt. Megérintem a kamasz hátát, meglököm, de semmi reakció. Megrázom, sahó, kamaszkám, ébresztő, mesélj valami rendkívülit. Sikerült, felriad, felül, és mesélni kezd: volt egyszer egy vakond, aki hamnyamnyam, pityipű, és már dől is vissza a kamasz az ő meleg fekhe-lyére, várják sajátos álmái, amikről nekem gőzöm sincs, mennyire izgalmasak, cselek-ményesek, marad számomra Ófelsége teljes valójában, az ágyon elterülő szunyagyáros kamasz, a megfejthetetlen ta-lány. Zavartan elbúcsúzom a szüleitől, ők kérnek elnézést, de értsem meg, hogy imád alukálni az ő egyetlen ka-maszkájuk, s megígérik, ha méltóztatik végre felébredni, értesítenek. Hazaérve erőtlén gyengeség lesz úrrá testemen, a tévé fényénél elalszom a ka-napén, álmaimban saját ka-maszkoromban járok.

Hartay Csaba

Téli fény

Sokan vagyunk manapság, akiket a hosszú ideje tartó ködös-borongós január lehangelte tesz. Íme egy kép, nem is olyan régről, amikor még sütött a nap, s amint a meteorológiai előrejelzések ígérik, nem kell már sokat várni az igazi napsütésre sem

SZARVAS ÉS VIDÉKE Önkormányzati Hetilap

Engedélyszám: HU ISSN 0238-1435
Megjelenik minden csütörtökön.

FELELŐS SZERKESZTŐ: TATAI LÁSZLÓ.
MUNKATÁRSAK: KESERŰ SZUSZA,
DR. KUTAS FERENC

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM
küldünk vissza.

SZERKESZTŐSÉG: VÁROSHÁZA
5540. SZARVAS, Szabadság u. 25-27.
Telefon/Fax: 66/312-284

Email: szvid@szarvas.hu
Kiadja: SZARVAS VÁROS

ÖNKORMÁNYZATI
Felelős kiadó: DR. MELIS JÁNOS

977023814350308002